

Arrest

nr. 247 486 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. VAN DE KEERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen ergens in oktober 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 20 november 2020 om internationale bescherming. Op 24 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat het verzoek kennelijk ongegrond is. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig uit Kuçovë (Berat, Albanië). U bent sinds 2009 lid van de Albanese Socialistische Partij (Partia Socialiste e Shqipërisë – PSSh). U bent universitair geschoold en werkte sinds 23 november 2013 voor de elektriciteitsdistributiebeheerder OSHEE dat eigendom is van de overheid. U begon als verantwoordelijke van de dienst distributie en facturatie voor de regio Kuçovë. U en medewerkers voerden controles uit in de stad Kuçovë met als doel diefstal van elektriciteit te beboeten. Dit leidde tot heel wat wrevel bij de mensen en bedrijven die jullie controleerden. Omwille van deze onderzoeken begon u vanaf 2014 bedreigingen door onbekenden te ontvangen. Het ging hier om zeker 300 telefonische dreigberichten en ongeveer 10 dreigbrieven in de periode 2014-2018. Het gebeurde dat u hierin met de dood werd bedreigd. Tevens viel het voor dat er stenen werden gegooid naar de vensters van uw appartement. U nam de meeste van deze bedreigingen niet al te ernstig. U kende immers de mentaliteit van de mensen in Kuçovë en wist ook dat deze onbekenden die u bedreigden geen belangrijke connecties hadden. Toch diende u in de periode 2014 tot 2018 een twintig à vijftig keer klachten in bij de politie van Kuçovë en Berat. U kreeg telkens van de politie te horen dat u zich niet ongerust moest maken. Een onderzoek werd evenwel niet gevoerd. In mei of juni 2018 werd u geslagen bij de ingang van het appartement waar u woonde en dit door twee onbekende gemaskerde mannen. Diezelfde avond diende u een klacht in bij de politie van Kuçovë. De politie is toen bij u thuis langsgekomen, onderzocht de plaats van het delict en stelde vragen aan u en uw buurman (die bij deze aanval tussenbeide was gekomen). Een proces-verbaal werd opgemaakt. De identiteit van de daders werd evenwel nooit achterhaald. Omwille van deze bedreigingen verlieten uw echtgenote en uw kinderen in september 2018 Albanië. Sindsdien verblijven ze in Frankrijk waar ze over een verblijfvergunning beschikken. U was tegen hun vertrek gekant en heeft sindsdien niet veel contact meer met uw echtgenote. In 2018 besliste de Albanese regering om diefstal van elektriciteit als een strafrechtelijk feit te beschouwen en dus zwaarder te bestraffen. Dit bracht met zich mee dat er vanaf dan voor dergelijke misdrijven gevangenisstraffen van drie maanden tot drie jaar konden worden uitgesproken. In aansluiting hierop werd binnen OSHEE een taskforce opgericht die zich zou toeleggen op diefstal van elektriciteit. U werd aangesteld als de verantwoordelijke van deze taskforce voor het Directoraat Berat. U had zeven mensen onder u in dienst om controles uit te voeren en dit voor het ganse Albanese grondgebied. Vanaf maart 2019 vatte u deze nieuwe functie aan. Jullie hielden zich onder meer bezig met diefstal van elektriciteit, voerden controles uit bij particulieren en bedrijven en stelden in dit verband proces-verbalen op. U behandelde ook zaken van corruptie bij medewerkers van de OSHEE. Tijdens controles die jullie op het terrein uitvoerden, gebeurde het dat u en uw medewerkers door onbekenden bedreigd werden. U ontving daarnaast ook telefonische bedreigingen en bedreigingen in de hotels waar jullie overnachtten. Deze gingen steeds uit van onbekenden. In de periode maart 2019 tot januari 2020 was u het slachtoffer van vijftien incidenten of bedreigingen. Vier of vijf keer ging u hiervoor in die periode een klacht indienen bij de politie en dit steeds in het politiekantoor van uw woonplaats Kucovë. Volgens u deden ze andermaal niets met deze klachten. U kreeg ook telkens – net zoals voorheen – te horen dat u zich niet ongerust moest maken. U meldde alle gebeurtenissen en incidenten ook steeds telefonisch aan de directeur van de taskforce A. Z. (...) en bracht ze ook ter sprake bij maandelijkse overlegvergaderingen van de regionale directeurs. Uw werkgever besteedde hier verder weinig aandacht aan. U kreeg te horen dat dit deel uitmaakte van het beroepsrisico. Er werden geen bijkomende veiligheidsmaatregelen in uw voordeel getroffen. De bedreigingen aan u gericht namen in deze periode dat u voor de Taskforce werkte in ernst toe en beperkten zich door de aard van uw nieuwe functie ook niet langer tot uw eigen regio. U nam deze ook serieuzer dan de bedreigingen die u vroeger ontving. U verrichtte in die periode immers ook onderzoek naar personen die connecties in hoge kringen hadden.

Omwille van deze bedreigingen besloot ook u uiteindelijk om Albanië te verlaten. Op 20 of 22 januari 2020 stopte u met werken. U nam een maand verlof op uw werk en verliet nog diezelfde maand Albanië. Via de weg reisde u toen via Montenegro, Kroatië en Slovenië naar Italië. U ging daar heen om werk te zoeken. U werkte er een paar dagen in het zwart, maar aangezien er geen werk meer was, verliet u na iets langer dan twee maanden Italië en begaf zich via Frankrijk over de weg naar Spanje. Uw vertrek naar Spanje was ingegeven door de hoop ook daar werk te vinden. U verbleef er iets langer dan drie maanden, tijdens dewelke u enkele dagen zwartwerk verrichtte. Zonder verblijfsdocumenten was het evenwel moeilijk om daar te blijven. In september nam u vanuit Spanje het vliegtuig naar Duitsland, waar u iets langer dan een maand verbleef. Uw vertrek naar Duitsland was andermaal ingegeven door de wens daar werk te vinden. Aangezien dit evenwel moeilijk ging zonder geldige verblijfsdocumenten, verliet u Duitsland en kwam ergens begin oktober van 2020 naar België. Uw komst naar België was wederom ingegeven door uw zoektocht naar werk. Op 13 november 2020

werd u aangehouden bij een identiteitscontrole op het ogenblik dat u in het Travel Center van het treinstation Brussel-Zuid een ticket voor de Thalys naar Parijs wou kopen. U bleek tijdens deze controle in het bezit van een valse Griekse identiteitskaart op naam van M. N. (...) (zie administratief dossier). Uit uw Albanese paspoort bleek tevens dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. De meest recente binnenkomstempel in het Schengengebied bleek immers van 21 januari 2020 in Slovenië. U werd hierop overgebracht naar het gesloten Transitcentrum 127bis. Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige stappen in uw repatriëring naar Albanië had gezet – uw repatriëring werd geregeld voor 29 november 2020 – diende u op 20 november 2020 vanuit het Transitcentrum 127bis een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 december 2020 nam u ontslag uit uw functie bij OSHEE. U deed dit via e-mail.

U vreest bij terugkeer naar Albanië voor uw leven. U vreest onbekenden omwille van het werk dat u voorheen bij de OSHEE verrichtte.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een attest van het bedrijf OSHEE, d.d. 10 december 2020, waaruit blijkt dat u van 23 november 2013 tot 7 december 2020 werkzaam was voor dit bedrijf en ontslag heeft genomen; een bundel proces-verbalen die u en uw collega's in uitoefening van jullie functie bij de taskforce van de OSHEE op datum van 8 oktober 2019 opstelde; uw identiteitskaart; uw Albanese paspoort; uw internationaal rijbewijs; uw rijbewijs en de vervallen Albanese identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde naar België te zijn gekomen nadat u eerst langer dan twee maanden in Italië, langer dan drie maanden in Spanje en langer dan een maand in Duitsland had verbleven (CGVS, p. 6 en 7). Hoewel uit uw verklaring blijkt dat u Albanië in januari 2020 verliet (de meeste recente binnenkomstempel in uw paspoort voor het Schengengebied dateert van 21 januari 2020 in Slovenië) omwille van de bedreigingen in uitoefening van uw functie – waaruit nota bene uw huidige vrees bij terugkeer vermoord te worden uit voortvloeit –, verzocht u in deze landen nooit om internationale bescherming. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ofschoon u reeds sinds begin oktober 2020 in België verblijft, u hier pas op 20 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende en dit nadat u eerst op 13 november was aangehouden tijdens een identiteitscontrole door de Federale politie (waarbij o.a. bleek dat u illegaal op het grondgebied verbleef en in het bezit was van een valse Griekse identiteitskaart), vervolgens werd overgebracht naar het Transitcentrum 127bis en de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige stappen had gezet met het oog op uw repatriëring naar Albanië. Uw verklaring voor dit laattijdig verzoek in België en uw nalaten eerder in Italië, Spanje of Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name dat u hoopte in deze landen werk te zullen vinden en op die manier uw verblijf hoopte te regulariseren (CGVS, p. 8), is uiteraard geen dienstige verklaring indien u werkelijk vervolging of ernstige schade zou vrezen. Dit kan bijgevolg niet weerhouden worden als uitleg voor uw nalaten eerder een verzoek in te dienen. Van een persoon die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming en bij terugkeer vreest voor zijn leven, wat u ook expliciet aanhaalde, kan worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en ook zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor

het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uw laattijdig verzoek lijkt dan ook louter te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Albanië.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook voor wat betreft uw eerdere verplaatsingen naar het buitenland weinig overtuigende verklaringen aflegde. U gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal of u voor januari 2020 ooit buiten Albanië was geweest, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 8). U voegde eraan toe tussen 2013 en januari 2020 nooit buiten Albanië (zelfs niet één dag) te zijn geweest, ook niet voor vakantie (CGVS, p. 8). U vervolgens gevraagd of u in deze periode ooit gepoogd heeft naar het buitenland te gaan, antwoordde u ontkennend waarbij u eraan toevoegde geen plannen te hebben gehad om naar het buitenland te gaan (CGVS, p. 8). Dit antwoord strookt echter niet met de gegevens in uw paspoort (terugkeerstempel Griekenland, p. 8 paspoort). Hieruit blijkt immers dat u op 21 augustus 2019 door de Griekse autoriteiten naar de grens met Albanië werd teruggeleid. Hiermee geconfronteerd gaf u in tegenstrijdigheid met voorgaande antwoord te kennen dat u toen op vakantie wou gaan naar Griekenland maar werd teruggeleid omdat u niet over geldige reisdocumenten beschikte. U er vervolgens op gewezen dat u net daarvoor nog de vraag werd gesteld of u tussen 2013 en januari 2020 ooit gepoogd had Albanië te verlaten en u hierop ontkennend had geantwoord, ontkende u dat deze vraag u werd gesteld (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt niet, temeer het feit dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 13 november 2020 aan het Travel Center van het treinstation Brussel-Zuid werd gecontroleerd en toen in het bezit bleek te zijn van een valse Griekse identiteitskaart op naam van M. N. (...) voorzien van uw pasfoto. U verklaarde toen ten overstaan van de Belgische autoriteiten dat u deze valse identiteitskaart in Griekenland gebruikte om er te werken. In dit verband kan trouwens nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaatgeneraal. U verklaarde immers nu deze valse identiteitskaart in Brussel te hebben gekocht omdat potentiële werkgevers die u hier contacteerde om een Europees identiteits- of verblijfsdocument vroegen (CGVS, p. 6). Hoe dan ook rijst door dit alles sterk het vermoeden dat u een eerder verblijf in Griekenland probeert te verhullen. Ook dit ondermijnt uiteraard de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Hierbij kan overigens ook worden aangestipt dat uit het rapport van de Federale politie (DAC – SPC) – naar aanleiding van uw aanhouding op 13 november 2020 in het travel centre van het treinstation Brussel-Zuid – blijkt dat u ten aanzien van de politie toen de wens uitte om terug te keren naar Albanië en dit omdat u moeilijkheden ondervond om in deze periode van Covid-19 werk te vinden. U maakte op geen enkel ogenblik toen melding van de bedreigingen of problemen die u in Albanië kende. Geconfronteerd hiermee tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u te kennen dat het een misverstand betrof ingegeven door het feit dat dit verhoor door de politie in het Engels werd afgenomen zonder aanwezigheid van een tolk (CGVS, p. 7). In het licht van voorgaande vaststellingen overtuigt deze uitleg maar matig. Bovenstaande ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt overigens nog verder ondermijnd door een opmerkelijke tekortkoming in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo is het uitermate bevreemdend dat u in uitoefening van uw functie sinds 2014 vele keren werd bedreigd – op een bepaald moment ging het zelfs om dagelijkse bedreigingen – maar dat u deze bedreigingen – met uitzondering van de bedreiging na het ontslag wegens corruptie van de directeur van de OSHEE voor de regio Sarandë – niet kon koppelen aan concrete misbruikonderzoeken die u uitvoerde. U stelde zelfs dat alle bedreigingen die u in de periode 2014 tot januari 2020 kreeg uitgingen van onbekende daders (CGVS, p. 5). Verwacht mag worden dat in dit verband meer details zou kunnen geven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook in dit specifieke geval in Sarandë niet kon aangeven wat de naam was van de persoon die u toen had ontslagen – en door wie u toen problemen kende – of van de persoon door wie u toen bedreigd werd. Wat deze laatste betreft, vermoedde u enkel dat het om een familielid of iemand anders gelinkt met deze persoon ging (CGVS, p. 14).

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat de door u aangehaalde problemen, dat u onbekenden vreest die u omwille van uw werk in het verleden voor de OSHEE zouden viseren, van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dat ze als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een

gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U heeft voorts niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen in uitoefening van uw functie bij het overheidsbedrijf OSHEE – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beweerde weliswaar in de periode 2014 tot januari 2020 vele malen van deze bedreigingen aangifte en melding te hebben gedaan bij de politie van Kuçovë en Berat, maar geen afdoende bescherming te hebben gekregen. In enkele gevallen contacteerde u tevens de politie van de locatie waar u aan het werk was en met problemen werd geconfronteerd. U had het in dit verband over twintig tot vijftientwintig klachten die u in periode 2014-2018 bij de politie van Kuçovë en Berat indiende en vier à vijf klachten (en maandelijkse melding) van uw problemen in de periode maart 2019 tot januari 2020 bij de politie van Kuçovë. U zou hierbij van de politie te horen hebben gekregen dat ze hiertegen niet konden optreden omdat ze uitgingen van onbekenden. Niet alleen maakte u deze passieve houding van de politie geenszins aannemelijk. Aan deze politiekachten kan niet het minste geloof gehecht worden. U slaagde er vooreerst niet in namen te geven van politieagenten in Kuçovë en Berat tot wie u zich over de jaren heen richtte (CGVS, p. 11). U slaagde er daarnaast ook niet in hiervan enig materieel bewijs neer te leggen (CGVS, p. 5). Nochtans verklaarde u in Albanië over proces-verbalen van deze aangiftes te beschikken en een neef van uw echtgenote S. P. (...) twee weken geleden gevraagd te hebben deze bij u thuis op te halen en aan u over te maken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U vernam ondertussen van deze persoon dat hij verschillende proces-verbalen van voornoemde aangiftes bij u thuis had teruggevonden en dat deze ondertussen per post naar u in België werden opgestuurd. Helaas heeft u deze nog niet mogen ontvangen (CGVS, p. 4 en 5). Gelet op het feit dat u er wel in slaagde andere documenten vanuit Albanië door diezelfde persoon per e-mail te laten opsturen (cf. attest ontslag OHSEE en een bundel proces-verbalen opgesteld in uw functie bij OSHEE) werd u daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u ook van deze documenten niet alvast kopieën per mail door deze persoon liet bezorgen. U antwoordde eerst ontwijkend op deze vraag om vervolgens aan te geven dat u deze persoon alsnog vandaag (18 december 2020) zou vragen deze per mail op sturen. Ofschoon dit niet geheel strookt met uw eerdere verklaring dat ze al verstuurd werden maar u nog niet hebben bereikt – u gaf in dit verband de verwarrende uitleg "misschien als de post trager werkt kan ik het hem vandaag vragen" –, werd u desalniettemin nog enkele dagen de tijd gegeven om deze alsnog voor te leggen (CGVS, p. 5 en 17). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog, hoewel de termijn verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. In dit verband dient er overigens op gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, zo ook over feiten die verband houden met zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht. In dit verband dient tevens nog opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagde tijdens uw persoonlijk onderhoud duidelijk te benoemen om hoeveel proces-verbalen het hier gaat en duidelijkheid te verschaffen over de precieze omstandigheden en tijdstip waarop u deze klachten indiende bij de politie. Ofschoon hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, geraakte u niet verder dan te stellen dat het om klachten ging die u indiende naar aanleiding van bedreigingen die u ontving (CGVS, p. 4 en 5). Dat u niet in concreto kon benoemen om hoeveel proces-verbalen het gaat en op welke feiten deze aangiftes betrekking hebben, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband afgelegd. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden, dat indien u werkelijk zo vaak klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de vele bedreigingen die u ontving, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekachten.

Aansluitend op voorgaande dient tevens te worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde enig intern document van de OSHEE neer te leggen waaruit zou blijken dat u in uitvoering van uw functie zou

bedreigd zijn geweest en hiervan binnen uw organisatie melding maakte. Nochtans gaf u te kennen dat u uw directe overste A. Z. (...), de directeur van de Taskforce, steeds telefonisch over elke incident in uitoefening van uw functie bij de taskforce te hebben ingelicht (CGVS, p. 16). Ook op de maandelijkse vergaderingen met hem en de andere regionale directeurs zou dit te sprake zijn gekomen. Desalniettemin zou u over geen enkel materieel bewijs hiervan beschikken. Dit overtuigt niet. Dat het hier enkel om telefonische meldingen ging en u derhalve geen bewijzen kan neerleggen, overtuigt niet (CGVS, p. 16). U bracht dit immers ook ter sprake op vergadering waarvan notulen zouden moeten bestaan en volstaat derhalve ook niet ter verantwoording van het ontbreken van enig materieel bewijs ter zake (CGVS, p. 16). Dat er volgens u voor dergelijke bedreigingen gericht tegen personeelsleden van de OSHEE ook geen interne meldingsprocedures zouden bestaan binnen uw organisatie, overtuigt evenmin gegeven het feit dat het hier om de grootste werkgever in Albanië gaat die volgens de ons beschikbare informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) nauw samenwerkt met de politie om fraude en diefstal met betrekking tot elektriciteit te bestrijden (CGVS, p. 16). In het licht van voorgaande overtuigt het evenmin dat de politie naar aanleiding van de door u ingediende klachten nooit zou opgetreden hebben. Bovendien stemt u uw beschrijving van de houding van de politie evenmin overeen met onderstaande informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. U liet luidens uw verklaringen evenwel na ooit het slecht functioneren van de politie van Kuçovë en Berat en bij hogere instanties aan te klagen (CGVS, p. 11). U ondernam in deze ook geen andere stappen (CGVS, p. 12). De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het *Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK)*, een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het *National Bureau of Investigation (NBI)*, een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (*Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019*), de oprichting van een *Inter-Institutional Anti Corruption Task Force*, de benoeming van de minister van Justitie als *National Anti-Corruption Coordinator* in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit uw paspoort, uw identiteitskaart en rijbewijs in uw administratieve dossier, wordt niet getwijfeld. Hetzelfde geldt voor de identiteit van uw echtgenote zoals blijkt uit de door u neergelegde identiteitskaart van haar. Wat betreft de door u neergelegde ontslagbrief en de bundel van proces-verbalen die u en uw collega's opstelde bij jullie werkzaamheden van de tasforce van de OSHEE dient nog te worden opgemerkt dat aan zowel uw toenmalige functie als uw ontslag evenmin in twijfel getrokken wordt. Dit doet op zich evenwel geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel laat verzoeker het volgende gelden wat betreft de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming:

"8. Dat de commissaris-generaal oordeelde dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Verzoeker wordt verweten niet meteen een verzoek tot internationale bescherming te hebben gedaan.

Verzoeker verklaarde immers eerst enkele maanden verbleven te hebben in Italië en Spanje.

De Commissaris-Generaal stelt dat "uw hoop om in deze landen werk te vinden en op die manier u verblijft hoopte te regulariseren geen dienstige verklaring is in het geval u werkelijk vervolging of ernstige schade zou vrezen. Van een persoon die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming en bij terugkeer vreest voor zijn leven, want ook expliciet werd aangehaald, kan worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en ook zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. "

De Commissaris-Generaal gaat zelf verder door het verzoek uitdrukkelijk als "laattijdig" te bestempelen en "louter te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing tot verwijdering uit te stellen ofte vrijdelen".

Men stelt zelf dat "voorgaande bevindingen op fundamentele wijze de algemene geloofwaardigheid ondermijnen" en "ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van enige vrees tot terugkeer".

Er is echter geen wettelijke termijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Met grote voorzichtigheid dient dan ook te worden omgesprongen met bewoordingen als laattijdig bij de beoordeling en motivering van de gegrondheid van een verzoek tot internationale bescherming.

De intentie van verzoeker is in eerste instantie om het land te ontvluchten gezien hij een vrees heeft voor vervolging of ernstige schade.

Om deze feitelijke toestand van bescherming te kunnen bewerkstelligen dient echter niet ipso facto bescherming te worden verleend in toepassing van het vluchtelingenverdrag of de wettelijke bepalingen aangaande de subsidiaire bescherming.

Indien verzoeker gemachtigd of toegelaten zou worden tot verblijf op het grondgebied dan zal hij ook de facto beschermd zijn tegen een terugkeer naar het ontvluchte land. In sommige gevallen zal het zelfs feitelijk veel gemakkelijker zijn voor een niet (of nog niet) erkend vluchteling om op grond van andere wettelijke bepalingen gemachtigd of toegelaten te worden tot verblijf op het grondgebied.

Verzoeker heeft een universitair diploma en een respectabele geschiedenis van dienst zodat hij initieel overtuigd was dat hij door middel van werk de toegelaten een/ of gemachtigd zou worden, slechts wanneer duidelijk werd dat hij gedwongen zou worden teruggebracht naar Albanië heeft hij inderdaad moeten vaststellen dat enkel een verzoek tot internationale bescherming hem zou beschermen tegen het reële risico voor ernstige schade en vervolging in Albanië.

De commissaris-generaal gaat dan ook veel te kort door de bocht door te stellen dat er geen sprake kan zijn van vrees voor vervolging of ernstig schade in het geval er niet meteen een verzoek tot internationale bescherming wordt geformuleerd.

De vrees voor vervolging of ernstige schade uit zich immers in eerste instantie door de feitelijke wil om niet terug te moeten keren naar het land dat men ontvlucht en niet door het verzoek tot internationale bescherming.

Men kan dan ook in casu absoluut niet stellen dat er sprake is van een fundamentele aantasting van de algemene geloofwaardigheid van verzoeker door het loutere feit dat slechts na enkele maanden in Europa een verzoek tot internationale bescherming wordt geformuleerd.

Er zijn wel degelijk zwaarwegende gronden om aan te nemen dat in geval van terugkeer sprake is van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo zou verzoeker niet aannemelijk maken dat voor de problemen ten gevolge van de uitoefening van een functie bij het overheidsbedrijf niet of onvoldoende beroep zou kunnen worden gedaan op de hulp of bescherming door de aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker wordt verweten de passieve houding van de politie niet aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal stelt zelf dat aan deze politiemachten "niet het minste geloof gehecht kan worden".

Daarbij wordt verder in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat niet de namen konden worden gegeven van de betrokken politieagenten en het feit dat er geen enig materieelbewijs werd overgemaakt.

Ook wordt nog verweten aan verzoeker dat hij in concreto niet kan benoemen hoeveel proces-verbalen werden opgesteld en geen duidelijkheid kan verschaffen over de precieze omstandigheden en tijdstip waarop de klachten werden ingediend bij de politie.

Verder wordt ook door de commissaris-generaal verwezen naar het rapport COI focus van 15 juni 2020 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en doeltreffendheid te verhogen. Zo wordt tevens verwezen naar enkele recente inspanningen om de algemene corruptie en fraude te bestrijden.

Het betreft echter steeds zeer recente (inzwering van kader SPAK eind 2019, intersectoraal actieplan 2020, en zo verder) ontwikkelingen waarvan de resultaten nog niet kunnen worden beoordeeld.

Er wordt niet ontkend dat er in de tijd vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen de corruptie. Document is vooral in het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders van corruptie feiten dat men een stijging kan aanschouwen. Verzoeker was echter bij de uitvoering van zijn taak betrokken bij de beteugeling van (elektriciteits)fraude van grote ondernemingen zodat sprake is van fraude bij de hogere kaders."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"9.1. Dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het administratief dossier.

Dat het administratief dossier niet volledig is aangezien de documenten betreffende de klachten bij de Albanese politiediensten nog niet konden worden gevoegd.

Het bestaan van deze documenten wordt alleszins aannemelijk gemaakt door verzoeker aangezien deze geheel passen in de gehele verklaring van verzoeker aangaande de problemen die hij ondervond in Albanië.

Deze documenten zijn tevens relevant om te beoordelen of er sprake is van een gegrond verzoek tot internationale bescherming.

De commissaris-generaal stelde het volgende:

"Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog, hoewel de termijn verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd en nog dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het commissariaat generaal voor het nog steeds ontbreken ervan".

De kwestieuze documenten werden in origineel per gewone post verzonden vanuit Albanië - althans dat is wat de lokale contactpersoon van verzoeker meedeelde.

Het voorleggen van originele documenten geniet bij de beoordeling van de echtheid van de documenten steeds de voorkeur.

Gezien deze documenten in origineel werden verzonden, en geen kopie werd genomen door de contactpersoon alvorens verzending, kunnen de documenten niet worden voorgelegd.

Het is niet ongebruikelijk dat dergelijke documenten die per post worden verzonden van buiten de Europese Unie – al zeker in tijden van pandemie – lang onderweg zijn.

Bovendien kan moeilijk worden verwacht van verzoeker om op dergelijke korte termijn alsnog de documenten voort te brengen.

9.2. Dat in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen naar het politierapport uit het administratief dossier.

In het administratief dossier is geen PV te vinden van de politie, zelf niet een verhoorblad.

De feitelijke bevindingen van de politie vinden absoluut niet hun oorsprong in een verklaring van verzoeker, welke werd afgenomen met inachtneming van de rechten die verzoeker op dat moment heeft als verdachte van een misdrijf (recht op tolk, recht op bijstand van een advocaat, lezing van het verhoorblad en ondertekening op het einde,...).

Zoals ook aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud werd gebruik gemaakt van gebrekkig Engels.

Terwijl een de Commissaris-Generaal de nodige zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen bij de feitenvinding.

Dat dit veronderstelt dat een redelijk termijn wordt verleend voor het voorleggen van nuttige documenten.

Dat dit tevens veronderstelt dat er de beslissing wordt ondersteunt door voldoende feitelijke bewezen en bevindingen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker fotokopieën van vijf processen-verbaal van klachtneerlegging bij de Albanese politie als nieuwe stavingstukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Albanië, verlaten te hebben door de vele bedreigingen die hij ontving omwille van zijn functie bij de elektriciteitsdistributiebeheerder OSHEE. Hij voerde in deze functie naar eigen zeggen controles uit om diefstal van elektriciteit te beboeten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond bevonden omdat (i) zijn beroep in België laattijdig is en hij nagelaten heeft eerder in Italië, Spanje of Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hiervoor geen dienstige verklaring aanreikt, omdat (ii) hij ook voor wat betreft zijn eerdere verplaatsingen naar het buitenland weinig overtuigende verklaringen aflegde en het vermoeden rijst dat hij een eerder verblijf in Griekenland probeert te verhullen, omdat (iii) hij ten aanzien van de politie bij zijn aanhouding op 13 november 2020 de wens uitte om terug te keren naar Albanië omdat hij moeilijkheden ondervond om in deze periode

van COVID-19 werk te vinden, omdat (iv) zijn algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnd wordt door een opmerkelijke tekortkoming in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), omdat (v) de door hem aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en omdat (vi) hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen in uitoefening van zijn functie bij OSHEE – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 december 2020 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker bijgevolg substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om het bestaan van dergelijke substantiële redenen in zijn hoofde aan te tonen.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoeker reeds in januari 2020 zijn land van herkomst had verlaten, doch pas op 20 november 2020, nadat hij op 13 november 2020 een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde naar België te zijn gekomen nadat u eerst langer dan twee maanden in Italië, langer dan drie maanden in Spanje en langer dan een maand in Duitsland

had verbleven (CGVS, p. 6 en 7). Hoewel uit uw verklaring blijkt dat u Albanië in januari 2020 verliet (de meeste recente binnenkomstempel in uw paspoort voor het Schengengebied dateert van 21 januari 2020 in Slovenië) omwille van de bedreigingen in uitoefening van uw functie – waaruit nota bene uw huidige vrees bij terugkeer vermoord te worden uit voortvloeit –, verzocht u in deze landen nooit om internationale bescherming. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ofschoon u reeds sinds begin oktober 2020 in België verblijft, u hier pas op 20 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende en dit nadat u eerst op 13 november was aangehouden tijdens een identiteitscontrole door de Federale politie (waarbij o.a. bleek dat u illegaal op het grondgebied verbleef en in het bezit was van een valse Griekse identiteitskaart), vervolgens werd overgebracht naar het Transitcentrum 127bis en de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige stappen had gezet met het oog op uw repatriëring naar Albanië. Uw verklaring voor dit laattijdig verzoek in België en uw nalaten eerder in Italië, Spanje of Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name dat u hoopte in deze landen werk te zullen vinden en op die manier uw verblijf hoopte te regulariseren (CGVS, p. 8), is uiteraard geen dienstige verklaring indien u werkelijk vervolging of ernstige schade zou vrezen. Dit kan bijgevolg niet weerhouden worden als uitleg voor uw nalaten eerder een verzoek in te dienen. Van een persoon die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming en bij terugkeer vreest voor zijn leven, wat u ook expliciet aanhaalde, kan worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en ook zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, *quod non in casu*. Uw laattijdig verzoek lijkt dan ook louter te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Albanië.”

Verzoeker wijst er in het eerste middel van het verzoekschrift op dat er geen wettelijke termijn is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat verzoeker, indien hij gemachtigd of toegelaten zou worden tot verblijf op het grondgebied, hij ook *de facto* beschermd zal zijn tegen een terugkeer naar het ontvluchte land en dat hij er, gezien zijn universitair diploma en respectabele geschiedenis van dienst, van uitging dat hij door middel van werk toegelaten en/of gemachtigd zou worden, kan allermist als afdoende verschoning worden aanvaard. Hiermee geeft verzoeker immers aan eerder nood te hebben aan een job dan aan bescherming. Overigens blijkt uit niets dat verzoeker na zijn vertrek uit Albanië in België of in een ander Europees land officiële stappen ondernomen heeft om toelating tot het grondgebied en machtiging tot verblijf “door middel van werk” te bekomen. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contraindicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat men absoluut niet kan stellen dat er sprake is van een fundamentele aantasting van zijn algemene geloofwaardigheid door het loutere feit dat hij slechts na enkele maanden in Europa een verzoek tot internationale bescherming heeft geformuleerd, wijst de Raad er nog op dat zijn verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing (onder meer) terecht als volgt gesteld:

“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook voor wat betreft uw eerdere verplaatsingen naar het buitenland weinig overtuigende verklaringen aflegde. U gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal of u voor januari 2020 ooit buiten Albanië was geweest, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 8). U voegde eraan toe tussen 2013 en januari 2020 nooit buiten Albanië (zelfs niet één dag) te zijn geweest, ook niet voor vakantie (CGVS, p. 8). U vervolgens gevraagd of u in deze periode ooit gepoogd heeft naar het buitenland te gaan, antwoordde u ontkennend waarbij u eraan toevoegde geen plannen te hebben gehad om naar het buitenland te gaan (CGVS, p. 8). Dit antwoord

strookt echter niet met de gegevens in uw paspoort (terugkeerstempel Griekenland, p. 8 paspoort). Hieruit blijkt immers dat u op 21 augustus 2019 door de Griekse autoriteiten naar de grens met Albanië werd teruggeleid. Hiermee geconfronteerd gaf u in tegenstrijdigheid met voorgaande antwoord te kennen dat u toen op vakantie wou gaan naar Griekenland maar werd teruggeleid omdat u niet over geldige reisdocumenten beschikte. U er vervolgens op gewezen dat u net daarvoor nog de vraag werd gesteld of u tussen 2013 en januari 2020 ooit gepoogd had Albanië te verlaten en u hierop ontkennend had geantwoord, ontkende u dat deze vraag u werd gesteld (CGVS, p. 8). Deze uitleg overtuigt niet, temeer het feit dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 13 november 2020 aan het Travel Center van het treinstation Brussel-Zuid werd gecontroleerd en toen in het bezit bleek te zijn van een valse Griekse identiteitskaart op naam van M. N. (...) voorzien van uw pasfoto. U verklaarde toen ten overstaan van de Belgische autoriteiten dat u deze valse identiteitskaart in Griekenland gebruikte om er te werken. In dit verband kan trouwens nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal. U verklaarde immers nu deze valse identiteitskaart in Brussel te hebben gekocht omdat potentiële werkgevers die u hier contacteerde om een Europees identiteits- of verblijfsdocument vroegen (CGVS, p. 6). Hoe dan ook rijst door dit alles sterk het vermoeden dat u een eerder verblijf in Griekenland probeert te verhullen. Ook dit ondermijnt uiteraard de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht als volgt gesteld:

“Hierbij kan overigens ook worden aangestipt dat uit het rapport van de Federale politie (DAC – SPC) – naar aanleiding van uw aanhouding op 13 november 2020 in het travel centre van het treinstation Brussel-Zuid – blijkt dat u ten aanzien van de politie toen de wens uitte om terug te keren naar Albanië en dit omdat u moeilijkheden ondervond om in deze periode van Covid-19 werk te vinden. U maakte op geen enkel ogenblik toen melding van de bedreigingen of problemen die u in Albanië kende. Geconfronteerd hiermee tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u te kennen dat het een misverstand betrof ingegeven door het feit dat dit verhoor door de politie in het Engels werd afgenomen zonder aanwezigheid van een tolk (CGVS, p. 7). In het licht van voorgaande vaststellingen overtuigt deze uitleg maar matig. Bovenstaande ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.”

In het tweede middel laat verzoeker gelden dat in het administratief dossier geen PV te vinden is van de politie, zelfs niet een verhoorblad, en dat de feitelijke bevindingen van de politie absoluut niet hun oorsprong vinden in zijn verklaring, die werd afgenomen met inachtneming van de rechten die hij op dat moment heeft als verdachte van een misdrijf. In het administratief dossier bevindt zich evenwel een “Formulaire confirmant l’audition d’un étranger”, waaruit blijkt dat verzoeker hier was om te werken, maar door de COVID-19 pandemie geen werk meer vond en terug naar Albanië wilde vertrekken. Dit document werd door verzoeker ondertekend. Dat het hier om een misverstand zou gaan dat te wijten is aan het gebruik van gebrekkig Engels en de afwezigheid van een tolk is, gezien verzoeker zelf verklaart een universitair diploma te hebben en ervan uit te gaan dat hij in Europa op basis van werk tot verblijf toegelaten en gemachtigd zou worden, bijzonder weinig aannemelijk. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Andere motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn de volgende:

“Uw algemene geloofwaardigheid wordt overigens nog verder ondermijnd door een opmerkelijke tekortkoming in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo is het uitermate bevreemdend dat u in uitoefening van uw functie sinds 2014 vele keren werd bedreigd – op een bepaald moment ging het zelfs om dagelijkse bedreigingen – maar dat u deze bedreigingen – met uitzondering van de bedreiging na het ontslag wegens corruptie van de directeur van de OSHEE voor de regio Sarandë – niet kon koppelen aan concrete misbruikonderzoeken die u uitvoerde. U stelde zelfs dat alle bedreigingen die u in de periode 2014 tot januari 2020 kreeg uitgingen van onbekende daders (CGVS, p. 5). Verwacht mag worden dat in dit verband meer details zou kunnen geven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook in dit specifieke geval in Sarandë niet kon aangeven wat de naam was van de persoon die u toen had ontslagen – en door wie u toen problemen kende – of van de persoon door wie u toen bedreigd werd. Wat deze laatste betreft, vermoedde u enkel dat het om een familielid of iemand anders gelinkt met deze persoon ging (CGVS, p. 14).

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat de door u aangehaalde problemen, dat u onbekenden vreest die u omwille van uw werk in het verleden voor de OSHEE zouden viseren, van

interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dat ze als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op het volgende gewezen:

"U heeft voorts niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen in uitoefening van uw functie bij het overheidsbedrijf OSHEE – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beweerde weliswaar in de periode 2014 tot januari 2020 vele malen van deze bedreigingen aangifte en melding te hebben gedaan bij de politie van Kuçovë en Berat, maar geen afdoende bescherming te hebben gekregen. In enkele gevallen contacteerde u tevens de politie van de locatie waar u aan het werk was en met problemen werd geconfronteerd. U had het in dit verband over twintig tot vijfentwintig klachten die u in periode 2014-2018 bij de politie van Kuçovë en Berat indiende en vier à vijf klachten (en maandelijkse melding) van uw problemen in de periode maart 2019 tot januari 2020 bij de politie van Kuçovë. U zou hierbij van de politie te horen hebben gekregen dat ze hiertegen niet konden optreden omdat ze uitgingen van onbekenden. Niet alleen maakte u deze passieve houding van de politie geenszins aannemelijk. Aan deze politiekachten kan niet het minste geloof gehecht worden. U slaagde er vooreerst niet in namen te geven van politieagenten in Kuçovë en Berat tot wie u zich over de jaren heen richtte (CGVS, p. 11). U slaagde er daarnaast ook niet in hiervan enig materieel bewijs neer te leggen (CGVS, p. 5). Nochtans verklaarde u in Albanië over proces-verbalen van deze aangiftes te beschikken en een neef van uw echtgenote S. P. (...) twee weken geleden gevraagd te hebben deze bij u thuis op te halen en aan u over te maken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U vernam ondertussen van deze persoon dat hij verschillende proces-verbalen van voornoemde aangiftes bij u thuis had teruggevonden en dat deze ondertussen per post naar u in België werden opgestuurd. Helaas heeft u deze nog niet mogen ontvangen (CGVS, p. 4 en 5). Gelet op het feit dat u er wel in slaagde andere documenten vanuit Albanië door diezelfde persoon per e-mail te laten opsturen (cf. attest ontslag OHSEE en een bundel proces-verbalen opgesteld in uw functie bij OSHEE) werd u daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u ook van deze documenten niet alvast kopieën per mail door deze persoon liet bezorgen. U antwoordde eerst ontwijkend op deze vraag om vervolgens aan te geven dat u deze persoon alsnog vandaag (18 december 2020) zou vragen deze per mail op sturen. Ofschoon dit niet geheel strookt met uw eerdere verklaring dat ze al verstuurd werden maar u nog niet hebben bereikt – u gaf in dit verband de verwarrende uitleg "misschien als de post trager werkt kan ik het hem vandaag vragen" –, werd u desalniettemin nog enkele dagen de tijd gegeven om deze alsnog voor te leggen (CGVS, p. 5 en 17). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog, hoewel de termijn verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. In dit verband dient er overigens op gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, zo ook over feiten die verband houden met zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht. In dit verband dient tevens nog opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagde tijdens uw persoonlijk onderhoud duidelijk te benoemen om hoeveel proces-verbalen het hier gaat en duidelijkheid te verschaffen over de precieze omstandigheden en tijdstip waarop u deze klachten indiende bij de politie. Ofschoon hiernaar herhaaldelijk werd gevraagd, geraakte u niet verder dan te stellen dat het om klachten ging die u indiende naar aanleiding van bedreigingen die u ontving (CGVS, p. 4 en 5). Dat u niet in concreto kon benoemen om hoeveel proces-verbalen het gaat en op welke feiten deze aangiftes betrekking hebben, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband afgelegd. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden, dat indien u werkelijk zo vaak klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de vele bedreigingen die u ontving, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen

aandragen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekklachten.

Aansluitend op voorgaande dient tevens te worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde enig intern document van de OSHEE neer te leggen waaruit zou blijken dat u in uitvoering van uw functie zou bedreigd zijn geweest en hiervan binnen uw organisatie melding maakte. Nochtans gaf u te kennen dat u uw directe overste A. Z. (...), de directeur van de Taskforce, steeds telefonisch over elke incident in uitoefening van uw functie bij de taskforce te hebben ingelicht (CGVS, p. 16). Ook op de maandelijkse vergaderingen met hem en de andere regionale directeurs zou dit te sprake zijn gekomen. Desalniettemin zou u over geen enkel materieel bewijs hiervan beschikken. Dit overtuigt niet. Dat het hier enkel om telefonische meldingen ging en u derhalve geen bewijzen kan neerleggen, overtuigt niet (CGVS, p. 16). U bracht dit immers ook ter sprake op vergadering waarvan notulen zouden moeten bestaan en volstaat derhalve ook niet ter verantwoording van het ontbreken van enig materieel bewijs ter zake (CGVS, p. 16). Dat er volgens u voor dergelijke bedreigingen gericht tegen personeelsleden van de OSHEE ook geen interne meldingsprocedures zouden bestaan binnen uw organisatie, overtuigt evenmin gegeven het feit dat het hier om de grootste werkgever in Albanië gaat die volgens de ons beschikbare informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) nauw samenwerkt met de politie om fraude en diefstal met betrekking tot elektriciteit te bestrijden (CGVS, p. 16). In het licht van voorgaande overtuigt het evenmin dat de politie naar aanleiding van de door u ingediende klachten nooit zou opgetreden hebben. Bovendien stemt u uw beschrijving van de houding van de politie evenmin overeen met onderstaande informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. U liet luidens uw verklaringen evenwel na ooit het slecht functioneren van de politie van Kuçovë en Berat en bij hogere instanties aan te klagen (CGVS, p. 11). U ondernam in deze ook geen andere stappen (CGVS, p. 12). De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van

dertig leidinggevende politieofficiëren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het *Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK)*, een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het *National Bureau of Investigation (NBI)*, een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (*Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019*), de oprichting van een *Inter-Institutional Anti Corruption Task Force*, de benoeming van de minister van Justitie als *National Anti-Corruption Coordinator* in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Waar in deze motieven wordt gewezen op enkele recente inspanningen om de algemene corruptie en fraude te bestrijden, voert verzoeker in het eerste middel aan dat het "steeds zeer recente (inzwering van kader SPAK eind 2019, intersectoraal actieplan 2020, en zo verder) ontwikkelingen (betreft) waarvan de resultaten nog niet kunnen worden beoordeeld". Verzoeker stelt niet te ontkennen dat er in de tijd vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen de corruptie, maar stelt vast dat men vooral in het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders omwille van feiten van corruptie een stijging kan aanschouwen, terwijl hij bij de uitvoering van zijn taak betrokken was bij de beteugeling van (elektriciteits)fraude van grote ondernemingen zodat sprake is van fraude bij de hogere kaders. De Raad wijst er op dat verzoeker verklaarde vervolging te vrezen voor en bedreigingen te hebben ontvangen van onbekenden omwille van de controles die hij uitvoerde voor het overheidsbedrijf OSHEE om diefstal van elektriciteit te beboeten. Uit niets kan blijken dat de personen die verzoeker verklaart te vrezen ambtenaren uit de hogere kaders zijn. Bovendien blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, is toegenomen. De omstandigheid dat de resultaten van een aantal recente positieve ontwikkelingen nog niet kunnen worden beoordeeld en dat vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten aanzienlijk steeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, mede in rekening genomen dat de bescherming daadwerkelijk, doch niet absoluut moet zijn en niet kan worden verwacht dat bescherming wordt geboden tegen elk feit begaan door derden.

Waar verzoeker in het tweede middel nog laat gelden dat het administratief dossier niet volledig is aangezien de documenten betreffende de klachten bij de Albanese politiediensten nog niet konden worden gevoegd en dat deze documenten tevens relevant zijn om te beoordelen of er sprake is van een gegrond verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat verzoeker ruimschoots de tijd en de kans heeft gekregen om deze documenten in de loop van de administratieve procedure voor te leggen. Verzoeker is volgens zijn verklaringen immers reeds sinds januari 2020 zijn land van herkomst ontvlucht omwille van de door hem aangehaalde problemen waarvoor hij bij de Albanese politie geen gehoor zou hebben gevonden en heeft op 20 november 2020 een verzoek ingediend om internationale bescherming te bekomen, waarbij hij de mogelijkheid had om deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing op 24 december 2020 over te maken. Een schending van artikel 41 van het Handvest, dat overigens niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67), wordt dan ook niet aangetoond. In dit verband wijst de commissaris-generaal er trouwens terecht op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, zo ook over feiten die verband houden

met zijn precieze vluchtmotieven. Te dezen blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht. De commissaris-generaal merkt in dit verband tevens terecht op dat verzoeker er evenmin in slaagde tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk te benoemen om hoeveel proces-verbalen het hier gaat en duidelijkheid te verschaffen over de precieze omstandigheden en tijdstippen waarop hij deze klachten indiende bij de politie. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij het bestaan van deze documenten aannemelijk heeft gemaakt aan de hand van de problemen die hij in Albanië ondervonden heeft.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit uw paspoort, uw identiteitskaart en rijbewijs in uw administratieve dossier, wordt niet getwijfeld. Hetzelfde geldt voor de identiteit van uw echtgenote zoals blijkt uit de door u neergelegde identiteitskaart van haar. Wat betreft de door u neergelegde ontslagbrief en de bundel van proces-verbalen die u en uw collega's opstelde bij jullie werkzaamheden van de tasforce van de OSHEE dient nog te worden opgemerkt dat aan zowel uw toenmalige functie als uw ontslag evenmin in twijfel getrokken wordt. Dit doet op zich evenwel geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde fotokopieën van processen-verbaal van klachtneerlegging bij de Albanese politie, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Bovendien gaan deze evenmin vergezeld van een in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde aanvullende nota.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN